

[Aksel Larsen.]

Deltagelse i Revolutionen, men paa den anden Side kan paavirkes til heller ikke at tage Del i Revolutionskampene paa Fjendens Side, saa de i hvert Fald forholder sig neutrale under Revolutionskampene.

Dette er vor strategiske Hovedlinie. Men i Arbejdet herfor betjener vi os af en hel Række forskellige Midler, heriblandt vor Optræden og Deltagelse i dette Parlament.

Vort endelige Maal er Socialismen. Det naas kun gennem Revolutionen. Men derfor glemmer vi ikke Øjeblikkets Spørgsmaal og Øjeblikkets Kampe, men fører ogsaa an dér paa alle Omraader, for paa alle Omraader saa vidt gørligt at tilbageslaa Angreb paa Arbejderne, at føre Arbejderklassen frem til Kamp indenfor det kapitalistiske System mod Overklassen for at fravriste den Indrømmelser.

Som jeg har sagt under Debatten om et tidligere Spørgsmaal: Det er ikke Spørgsmaalet om den økonomiske Situation eller Spørgsmaalet om Arbejdernes Trang, der er afgørende for, om Samfundet giver Indrømmelser, men det er Spørgsmaalet om Arbejderklassens Kampkraft og Kampvillie, Spørgsmaalet om den Frygt, Samfundets Overklasse nærer for Underklassen, der er afgørende for de Indrømmelser, man kan aftvinge Samfundet.

Vi udnytter i dette Arbejde og i denne Kamp ogsaa denne Tribune, og vi udnytter den, fordi vi ved, at det er den Talerstol her i Landet, hvorfra Ordene rækker længst, fordi vi ved, at det er herfra, den mest effektive mundtlige Agitation kan drives, fordi vi ved, at vi herfra saa kraftigt, at det høres og opfattes over hele Landet — til Trods for den Maade, den borgerlige Presse refererer os paa —, kan give Parolen for Arbejderklassens Kampe, og fordi vi paa vor Plads herinde bedre er i Stand til at afsløre det eksisterende Samfundssystem, end vi er i Stand til det udefra, bedre er i Stand til at afsløre hele Hulheden i Demokratiet og Parlamentarismen, dette System, som mangfoldige Arbejdere endnu tror paa, idet de endnu ser hen til Christiansborg som noget ophøjet. Vi ønsker at rive Masken af Parlamentarismen, at vise, hvor meget den er værd, at vise, at det borgerlige Parlament og de borgerlige Parlamentsmedlemmer paa intet Punkt overholder de af dem selv skabte Love, hvis det tjener Overklassens Interesser.

Dette træder saa tydeligt frem i den Sag, der verserer for Københavns Byret og skal for Landsretten i Januar Maaned,

den Sag, hvorom vi har stillet en Forespørgsel her i Tinget til Regeringen. Grundloven og Retsplejeloven respekteres overhovedet ikke, men overtrædes ganske bevidst og aabenbart for alle, som vil se, og som kender disse Love. Det ønsker vi at paapege for at vise Arbejderklassen, at det kapitalistiske Demokrati er en Maske, Hykleri, Bedrageri overfor Arbejderklassen, beregnet paa at faa den til at holde sig i Ro i den Tro, at den har Repræsentanter herinde, som nok skal ordne det hele, og at alle vigtige Spørgsmaal lader sig løse ad den parlamentariske Afstemnings Vej.

Vor Hovedfjende i Kampen er Overklassen. Det er den, det gælder om at besejre, og det er den, der vil blive besejret af Arbejderklassen. Derom hersker ingen Tvivl. Studer Historien og se, hvordan det er gaaet med andre overlevede Samfundformer og deres Overklasse. Studer det kapitalistiske Samfunds økonomiske Udvikling; se, hvor den har ført til Kaos, hvor Sammenbrudet i Virkeligheden staar for Døren, og se de arbejdsløses voksende hundredtusindtallige Armé; se Arbejderne i Fabrikkerne og paa Landet og forstaa, at den Dag kommer — denne Armé afventer ikke Parlamentets Debatter og Afstemninger her —, da den tager Sagerne i sin egen Haand og afgør Slaget, udenfor Christiansborgs Mure.

Socialdemokratiet er intet Arbejderparti. Det er det kapitalistiske Samfunds sociale Hovedstøtte, fordi det giver sig ud for at varetage Arbejdernes Interesser og samtidig udnytter hele sin Indflydelse indenfor Arbejderklassen og dens Organisationer til at holde den fra revolutionær Kamp, til at holde Liv i det kapitalistiske Samfund og gennemføre den kapitalistiske Krisepolitik. Hele Regeringens Virksomhed demonstrerer dette klart og tydeligt. Hele Socialdemokratiets Stilling i Fagforeningerne og andre Steder viser det, og det demonstreres jo ogsaa klart og tydeligt af den Stilling, Socialdemokratiet tager til det eneste Land, hvor man arbejder paa at virkeliggøre socialdemokratiske Principper, nemlig Sovjetunionen, hvilken Stilling er kommet klart til Orde i tidligere Debatter i denne Sal.

Alene den Omstændighed, at Landets ansvarlige Regering, der jo ifølge alle mulige Love og Regler har Pligt til at indtage en korrekt Holdning overfor de saakaldte Danmark venligsindede Nationer — at denne samme Regering indbyder en russisk Kontrarevolutionær, Abramovitch, organiserer en Række Møder for ham, til Slut et Møde